

Teatre contemporani

B R A U
TEATRE

MAGRINYANA

Un estudi dramàtic sobre la veu humana

Intervenien:
Leonora Pardo
Esteve Graset

BRAU-TEATRE

Segona època

1978.- El 28 de febrer estrena a l'«Escuela Superior de Arte dramático» de Madrid «CANTOS DE LORCA», una composició de María Escribano i Esteve Grasset a partir de textos de Federico García Lorca, per a veu, piano i percussió, amb l'intervenció de Leonora Pardo i els autors. En la seva versió simfònica es grava per a Ràdio Nacional i en la seva versió teatral es presenta a diversos teatres del país. Es participa a la «I Semana de teatro popular» organitzada pel Centre Universitari «Covarrubias» de Madrid i es dona per acabada la difusió de l'obra a l'«Institut del Teatre» de Barcelona el 22 de maig.

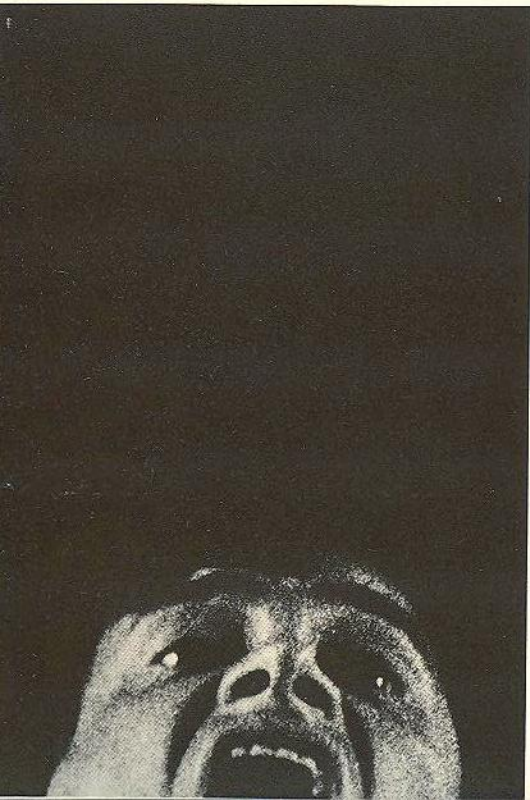
Es prepara «Magrinyana».

Els membres del grup dediquen bona part de les seves activitats, a més de les representacions, a donar classes sobre la veu, l'expressió corporal i dramatització.

Pel proper mes d'octubre s'ha programat un curs sobre la veu humana, a càrrec de «Brau-Teatre». Per a més informació, dirigiu-vos a:

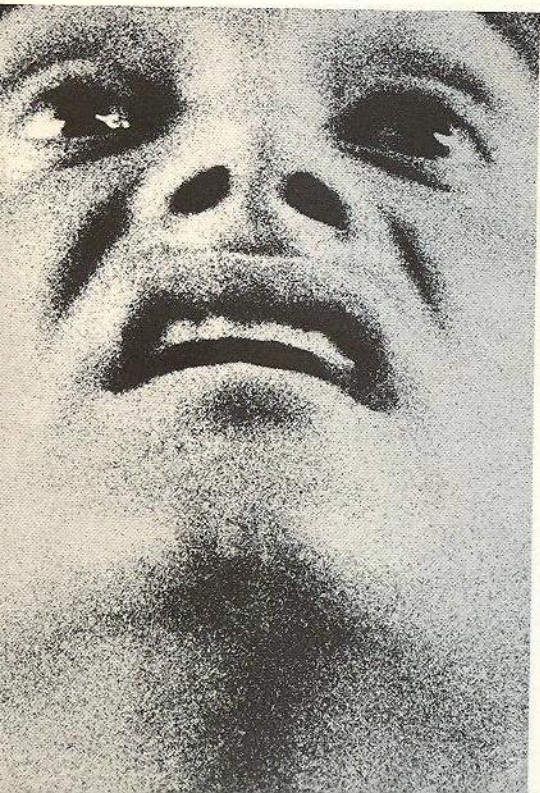
«BRAU-TEATRE»
Torre Vella de Salou
Via Aurèlia, 1 - Telèfon: 38 32 35
(De les 12 a la 1 del migdia)
SALOU (Tarragona)

Quan Alfred Wolfsohn va començar a afrontar-se amb els crits i gemecs dels soldats ferits i moribunds durant la I Guerra Mundial, va veure que l'ésser humà en perill pot emetre sons d'un encaix inversemblant, molt més enllà d'allò que hom considera normal. La seva incapacitat i la seva impotència davant del carnatge desafortat de la Guerra, va portar-lo a la necessitat d'afrontar-se amb els seus propis crits i amb la seva propia fúria, començant a rebre classes de cant. Ben aviat va adonar-se que no hi havia cap

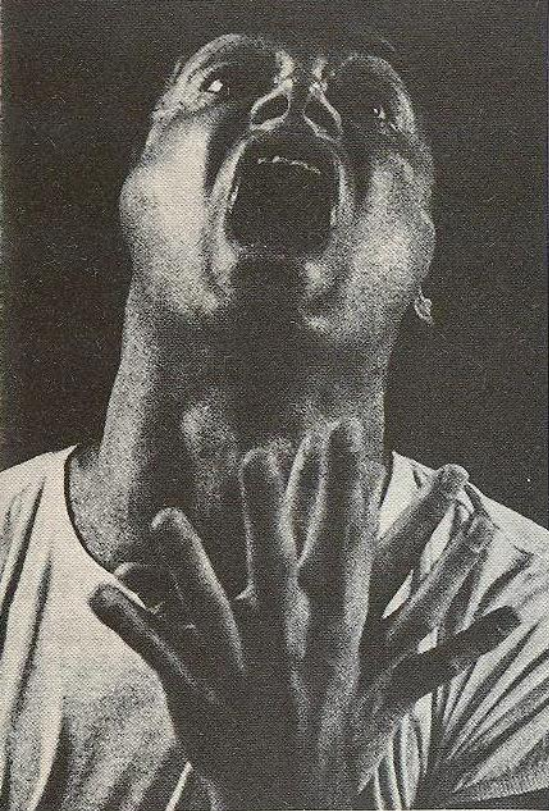
professor que el pogués guiar en les seves recerques, unes recerques que volien expressar conscientment tot allò que ell havia vist. No va tenir, doncs, cap altra alternativa que continuar investigant tot sol, i les seves investigacions es fundaren en l'empirisme i les direccions que va prendre foren el resultat de les seves recerques i no de cap mètode, perquè no n'hi havia cap. El seu treball no solament va tenir objectius artístics, sinó, a més, terapèutics, perquè ell veia clar que per l'estreta relació entre el cos i la psiquis, extenent els registres vocals, alliberant la veu, hom podia lliberar la psiquis, la personalitat. Va afirmar que era qüestió d'alliberar a l'alumne de les pors d'altura i de profunditat que se senten en la veu a conseqüència d'una tradició condicionada; així l'infantó que ignora aquestes pors crida fins al màxim d'emissió de la seva veu fent servir cada gram del seu petit cos per a la producció del so. Alfred va apuntar que, a part d'aquestes temences d'altura i profunditat hi ha innombrables inhibicions i conflictes psicològics, fòbies i complexes, i el fet de resoldre'ls i superar-

los porten al màxim floreixement de la personalitat i de la veu. Al 1957, l'alumne d'Alfred, Roy Hart, fou analitzat per Yasca Koike, Doctorat a l'Institut de Laringologia de Desordres Vocals de Los Angeles, manifestant que la seva veu consistia en tres registres majors: el de pit, el de cap i el fistular, éssent capaç d'emetre varis sons modificant aquests registres. Wolfsohn va morir 1962 havent resolt les bases teòriques i pràctiques del seu treball. Malauradament els seus llibres «The Bridge» i «Orpheos» on explica les seves experiències i la seva filosofia resten inèdits.

Quan em vaig incorporar al «Roy Hart Theatre», on treballen la majoria dels deixebles de Wolfsohn, cercava un camí que em permetés dirigir conscientment les meves energies transformant-les en un procés creatiu basat en la síntesi dels extrems. «MAGRINYANA», que pretén arribar als sentits a través d'una aparent esquizofrenia de imatges verbals expressades pels diferents sons de la veu, és, una vegada més, l'actuació en una mateixa persona del llop i de l'anyell, de Déu i del Diable, del mascle i la femella, de Hitler i del jueu, en un teatre que pretén enfonsar les seves arrels en la naturalesa humana, cercant sense parar la possibilitat de comunicar el llegat de veritats universals que l'evolució de l'home ha representat i representa. Els textos utilitzats són la partitura que permet aprofundir fins als abissos més pregons del cos i fins a la volada més alta de l'esperit: reflexant-se tot això en la veu, en un intent de retrobar l'alternança entre la posició supina dels passats ancestrals i la posició erecta de l'home sapiens, esforçant-se en assolir que l'esperit tingui consciència del cos i que el cos expressi l'esperit, utilitzant una gran varietat de sons parlats i cantats, terrorífics i preciosos, l'ús dels quals no és arbitrari, sinó que està al servei de cada paraula.

Esteve Graset

ESTEVE GRASET

- 1970-74.- *Es funda «Brau-Teatre». Des del seu inici, n'és el director. Dirigeix, en aquests quatre anys, deu obres.*
- 1975.- *Dirigeix «Antígona» de Bertolt Brecht, per al Brau-Teatre. Es trasllada a Londres, on treballa al taller del «London Grup Theatre». També dona classes de teatre a «Brixton» per als nens amb problemes d'adaptació social. S'incorpora al «Roy Hart Theatre» de França, on es dedica prioritàriament a l'estudi teòric i pràctic de la veu humana i llurs implicacions psicològiques.*
- 1976.- *Actúa amb el «Roy Hart Theatre» a l'espectacle «Charité», filmat per la Televisió Francesa i dirigeix «Laberint» per a les funcions experimentals de Malerargues.*
- 1977.- *Amb l'«Studi-3» del «Roy Hart Theatre» munta l'espectacle «Suors» sota la seva direcció i guió i amb l'intervenció de Kozana Lucca, Ivan Midderigh i l'autor. En solitari, presenta l'espectacle «El grito en la poética de Lorca». L'estrena a Nancy (França) i posteriorment el presenta a diverses Cases de Cultura. Presenta a l'Ateneu de Barcelona «El crit a la poética de Salvador Espriu».*
- 1978.- *És co-autor i actor de l'espectacle «Cantos de Lorca» realitzat per «Brau-Teatre». Escriu el text «Alimentos» sobre el qual Maria Escribano compon la partitura musical del mateix títol estrenada a Madrid per la soprano Esperanza Abad, el percussionista Iborra i la pianista Maria Escribano. Escriu «Magrinyana». Imparteix diversos cursos sobre la veu humana a Madrid.*

LEONORA PARDO

Va realitzar estudis de piano i cant al «Real Conservatorio de Música» de Madrid, i de teatre a l'«Escuela Superior de Arte Dramático», també de Madrid. Després s'incorpora al teatre comercial, intervenint en obres com «Hair», «Jesucristo Superstar» i «La Malquerida». També intervé en filmacions per al cinema i la televisió, sota la direcció de Mercero.

Abandona la seva carrera d'actriu al considerar que els empresaris tracten els actors com objectes de compra-venda, oblidant les capacitats creatives i expressives de cada individu. Llavors es dedica a l'ensenyament, donant classes a l'acadèmia «Musivox» i a l'«Escuela Superior de Arte Dramático», de Madrid.

S'incorpora a «Brau-Teatre» intervenint a «Cantos de Lorca» i a «Magrinyana».

TORRE VELLA DE SALOU

(al costat de l'estació del tren)

Dies 23 i 24 de Setembre
a les 10 del vespre

Organitza i patrocina:
Ajuntament de Vila-seca - Salou